

V A T R A

FOAIE ROMÂNESCĂ DE OPINIE ȘI INFORMATIE
(Impresso come manoscritto)
VI, 2

Mart.-Apr. 1956
Nr 56

V I E N A

LURUL ÎSI SCHIMBĂ PĂRUL...

Urmărind tenace visul de dominare exclusivă a biotului glob terestru, care și-așa, în urma descoperirilor, actuale și în perspectivă, a devenit prea mic pentru a avea doi sau mai mulți stăpâni, - conducătorii Kremlinului și-au dat seama de balastul ce constituie moștenirea lui Stalin, pentru libertatea de mișcare, în calea unei eficace acțiuni de amortire a spiritului de conservare la națiunile încă libere. De altă parte, distrugerea oului pretios pentru oamenii Kremlinului, de a îngreua perspectiva glorioasă a cadourilor în ceață de vreun tovarăș mai norocos... Convingi de aceste adevăruri, ei n'au prețuit deci să arunce peste bord, cu nerăgînarea specifică tovalului tovarășesc, hoitul defunctului dictator, recunoscând astfel singuri că tot ce-au susținut atâtea decenii a fost minciună curată: Stalin n'a fost nici genial, nici viteaz, nici liberator, ci un biet omuleț, care fu totuși în fața vijeliei înalțări a Nemților, organiza și privea sadic torturile tovarășilor de crime, așașina pe toți din jur, dela nevestă la fondatori și fideli executori ai "revoluției comuniste". Luoruri ce de altfel se știau prea bine dincoace de cortină.

În regimuri politice normale, când cineva plătește cel puțin cu plecarea din funcția avută. La comunisti, unde toate sunt pe dos, luorurile merg altfel. Dacă Gheorghiu-Dej ajunge uneori să recunoască c'a greșit, el continuă totuși să rămână liniștit în scaun: cine l-ar putea parca și să plece, într-o democrație care are nenorocirea să fie "populară"? De aceea și Hrușciiov & Co, tovarășii cei mai încercați întru fărădelegi ai defunctului bandit, aceia cari nu și-au cruțat vocabularul în a-l tămăsi cât mai servil, au acum aerul de a prezenta cumva de pe altă baricadă nesfârșita listă de monstruoșități a genialului plin de vârsat, convingi că înaltele poziții ce ocupă li s'ar cuveni acum parcă și mai mult. Și e drept că rusocomunismul cu greu și-ar găsi interpreți mai fideli.

Dar lumea liberă, lumea robită, lumea din exil, au ceva de sperat pe urma acestor "destăinuirii"? Nu prea nici pe plan intern, nici pe cel extern. "Desvăluirile" lui Hrușciiov-Mikoyan au, în intenție, o valoare mai mult tactică, obiectivele politice rămânând însă aceleași de totdeauna: revoluția mondială și așa zisa dictatură a proletariatului. Paranoismul lui Stalin s'a putut desvolta și "valorifica" în cadrul sistemului înscăunat în Rusia, dovedit astfel că permite și favorizează acțiunile unor monștri de talie. Ca să se schimbe ceva, ar trebui să se schimbe întâi însuș acest sistem. Ori, în privința aceasta, nu s'a amănât nimic. Potentații din Kremlin asigură că vor guverna "colegial", dar dacă unuia din ei i-o veni chef să imite pe Stalin, sistemul, fiind același dinainte, nu-l va favoriza la fel? Ca să credem îndreptățite speranțele de mai bine, ar fi trebuit să asistăm la o serie de măsuri în favoarea libertății. Pe acestea, însă, tovarășii de crime ai genialului mănoat acum de viermi nu le pot în niciun caz lua: ar fi să le pretindem să se sinucidă!

De aceea Hrușciiov, Mikoyan și ceilalți, abjurând blestemățile lui Stalin, n'au îngăduit totuși multumilor dreptul la critică a tiraniei actuale, nici n'au catadixit să desființeze lagărele de muncă silnică, să dea norodului rus libertatea politică și economică, să recunoască popoarelor din Uniunea Sovietică dreptul la autodeterminare, să părăsească țările subjugate, etc. Le e lesne acum să denunțe niște monstruoșități, la care au colaborat totuși din plin, siguri că robii din Rusia n'au omul le cere scutela. Neapărat oă lumea liberă, în conștiința ei, nu va putea categorici pe originații "rebeli" din Kremlin decât împreună cu fostul lor patron: o ceață de bandiți. - S'ar putea numai ca noroadale robite, ajutate acum, prin "mărturisirile" dela recentul congres comunist din Moscova, a vedea justa valoare a baghetei magice ce pretindea să le adormă instinctul apărării, să rezerve ceva surprize indivizilor ce-au transformat făptura lui Dumnezeu în cobai al născocirilor marxiste evreești. -

să stie o sumă de amănunte: dacă, la Afumați, stăruindu-se în înmănușarea tratamentului prizonierilor germani; dacă, la București, văzând pe stradă un militar neamț desfigurat în bătaie, îi legasem - cu îngăduința santinelei ce-l escorta -, ochiul sângărând, cu fulgar-mi de mătase, neavând altceva la îndemână; dacă purtam, la brățara ceasului, măștișor legionar; etc.

Subsolul, la "comun", gemea de arestați și arestate. De stat jos, nu era chip. Careva, un avocat legionar, care a doua zi am auzit o a' evadat, m'a îndrumat spre celula, goală, din capul coridorului. Va fi fost un gest de omenie; numai la plecare înăsa, peste vreo două săptămâni, am aflat de ce celula fusese liberă; acolo - și cummase zilele, tăind și vinele, un magistrat din Cernăuți, și nămiu nu voia s'o mai ocupe. Buneștiing, eram buclăroasă; aveam cel puțin unele mă întinde. Patul era o placă de metal, fără niciun asternut. M'am trântit pe el îmbrăcată. În această încăpere am rămas tot timpul cât am stat la "Prefectură". Prin celulă trecuse și lume "importantă", judecând după mazăgăliiurile de pe pereți: Moruzof și alții. Arestări, scurte, mai suferim în trecut, când pățimea doar tineretului țării, - dar atunci speranțele erau întregi. Acum, în desădejdea în care mă aflam, mi-am simțit curajul puternic susținut de imaginea vie a Câmpianului, care trecuse și el pe-aici: în pereți, la capul patului, imediat deasupra, era o gaură de cartuş; sub ea, mai mult șgarit decât scris, se putea citi: "Pe aici a trecut cel ce fusese scortit să mă omoare (adică glontul); încă odată Dumnezeu nu m'a părăsit"; și semna, parcă mai clar, "Corneliu Zelea Codreanu". Nenorocitul ce fusese pus să-l asăneze trăsese desigur prin vizeta ugie.

În două săptămâni, am ieșit doar de câteva ori, la interogatorii, spre miezul nopții: sistem comunist să te sucească buimăcit de somn doar doar vor obține ce vor ei. Afară, la aer, nu ne scoteau deloc. Nici măcar cinci minute. Sgomotele străzii ajungeau înă pân' la noi; de-aici deduc că beciul nostru trebuie că era în partea dinapre curtea ce da în Călea Victoriei, la nu prea mare adâncime. Se auzeau mai cu seamă nesfârșite manifestări comuniste, cu urlete și muzici. La auzul tobelor, o prințesă Cantacuzino, înebunită în bătaie, începea să strige în delir că "au intrat Nemții în București! vin să ne salveze". Era imediat imbrăncită la "ceretări", de unde se înăpăia gopând sfâșietor.

Buna Vestire am crezut că-mi aduce noroc; sunt anunțată "să-mi fac bagajul", căoi voi fi liberată. Ajunsă în prag, afară, am tipat dureros, credeam că mi-am pierdut vederea: era primul contact, după atata vreme, cu lumina soarelui. Străbătând curtea, mi-am zărit mama, dela distanță, plângând în usa cancelariei. Credeam că-i o manifestare a bucuriei; căoi fusese și dănsa anunțată de liberarea mea și venise să mă ia, cum am aflat pe urmă. Dar aveam repede să mă trezesc: un gardian aștepta pentru a mă duce mai departe, pe jos, la închisoarea Curții Martiale, în Călea Plevnei, mi se pare.

Aici eram singura femeie printre atâția "criminali de război", fapt care a stărnit curiozitatea și interesul general; eu însă, prevenită încă de la Prefectură de avocatul Costea că printre arestați mișună agenții și că s'ar fi găsit microfoane în pereți, mi-am impus să nu răspund la întrebări cât timp nu cunoșteam pe nimeni. În "sala de mese" m'am hotărât să merg abia a treia zi, când am inaugurat și "plimbările" pe imensul culoar, ca toți ceilalți. Totul aici era mai puțin respingător ca la poliție. Svonul vieții de afară, pe care parcă de veacuri o părăsisem, era adus în fiecare zi de cei plecați la interogatorii și procese.

După vreo trei săptămâni, fără ca în acest răstimp să fi fos măcar o dată interogată, mă pomenesce pe lista unui lot de deținuți ce trebuiau să plece. Pe lista mă erau, pe cat mi-aduc aminte, avocații Ibrăileanu, Ghiță Cantanogloiu, Iascovici, Ion Ion, Nicodim Galan (fost șef de cabinet al gen. Rădescu), locot. Puiu Ghimbasanu (aghiotant al celuișui fost primministru), ing. Dan Paroescu și Petre Stănescu, poet Ch. Busnea, Bilinschi, Ion Medianu (prioritarul magazinului "Cuibul nostru"), av. Alecu Jalbă și alții. Soarta noastră nu se cunoștea. Despărțirea de cei ce rămăneau, cari ne credeau favorizați, a fost destul de grea. Mi-amintesc, printre ei, de Vasile Noveanu, Sandu Vergatti, Horia Cosmovici, Ilie Rădulescu (fostul director la "Porunca Vremii"), Dragoș del "Curentul", peste 20 de generali: Macici, Topor (cu fiul său, locotenent, acuzat de a fi uois 25 de evrei), etc. Aceștia rămăneau să n'frunte sigur urgia unor Consilii de Război, ai căror judecători veneau cu sentimente ne-au buzurare. Pentru ca să-și arate mai bine nomenia, autorităților, vizită la care, teoretic, aveam dreptul odată pe lună. Bata mama, venită pentru a doua oară din provincie, acum n'avea nici măcar să mă vadă. Am

aflat mai târziu că s'a dat cu capul de stălpilor portii, disperată că nu atia unde i-au dăsa fata; pe pagii ei a presărat florile ce-i adusese din grădina casei...

În Gara Mogoșoaia au adus și un grup dela Jilava: în bunk parte veterani ai închisorilor, mai tui din Garda lui Corneliu Codreanu, mulți înclinați la "faimoasa" liberare: la liberarea lor nu se gândiseră nici Vodă, nici Cușdăman, ai bolevismului: în plus dela năvălitori, predându-le pe cei mai hotărâți, ne dădeau pară aspect de orști pe calea Golgotiei. Pe lângă figuri mai cunoscute: un Horia Igroșanu, un Ion Rodog, actorul George Gheorghe Muscăleanu, Rou-Clime, ca Cernăuți, Dragoș, buclăarul vestitului restaurant "Stelian Petrescu" din Capitală, protectorul nostru de mai târziu.

Pe o vreme închisorașă, m'horită și mai mult de șoptele că mergem înocotro, n'am putut vedea: vagoanele, ca de clasa 4-a din vremea lui Avetres. Câmpia înflorită de April poate n'am fi zărit-o nici altfel, ohinuită de demurrile dela pluguri, răzbea pară prin gratii mires de brăzdă proaspătă...

Spre seară, am fost la Pitești. Groaze de ugerișă cu care dispăreau oamenii pe-atunci ne-o ilustrară capul tragi-comic al d-lui Ibrăileanu în gara argeșană: convinsese un gardian mai omenos să-l lase să coboare să bea apă; când să se întoarcă, trenul era deja în mers: "harapul", cum i rămanea, a început s'alerge strigând după tren, disperat că-l pierde. De să fie împușcat de primul "sergent" ce l-ar fi găsit fără acte!

Văzându-ne la Pitești, ne-a fost clară și destinația: lagărul din Caracal, cel mai celebru prin aceste părți. Galan, care era de-acolo, se bucura de pară ar fi mers în vacanță: tot era mai bine ca'n Siberia! Trenul mergea fără grață, oprindu-se lung prin gări, când întâietate și isprăvit, și ne-am dat jos, alerul căldut de-afară, și curat, ne-amețea pară, sub mângăierea prietenoasă a soarelui de Păresini, spre locul mărit de pașkării "liberatorilor": către pranz, eram în poarta lagărului.

(va urma)

Dorina Gabor

ÎN PESTERY de Cerna

De pe tavane n'tuncate,
Tăcute lacrimi cad mereu.
Și parcă tot sporesc din greu,
Din mări izvoare depărtate.

Suvițe tainice de apă
Spre pesteri drum de ani străbat -
Intr'una se preling și sapă
Tavanul șubred și'nnoptat.

Dar după ani de piurare
Ș'ai încheșat coloane pline:
Eterna bolții lăcrimare,
În loc să surpe, - o susține.

Tot astfel lacrimi nescocate
În suflute ne-au piurat,
Și de furtuni nemurkrate
Vieșta noastră-a tremurat...

Dar azi, când stau vartejuri grele
Să ne răpună orice-avant,
Noi trecem fără păș prin ale
Și-aproape iabucim în cânt.

Un suflăt tănuș ne străbate
Și ne îndeamnă către car -
Din suferință abia îndurate
Ne-am făcât armuri de fier.

&t. LIBERTATEA din Vârget, 12 Febr. 1956, scrie că tribunalul local a condamnat pe Trandafir Cocora, român din Nicolini (Banatul Iugoslav), la un ap că șase luni de închisoare severă "din căușă propagandă sale dusemănoase": și șase luni de închisoare severă "pentru tenorii din strigăpăte că "poparele din Jugoslavia trăiesc în cea mai mare mizerie și fără libertate democratică", iar slavii trăiesc în cea mai mare mizerie și "expusă prizonirii". Cocora domnitorita română primează "unde reviste dela diferiți emigrări români": rea, deasemenea, primea și "Vatra".

"Scrisorile gousatului, trimise în țări din Europa și America - mărturi sește cu candoare "Libertatea" - au fost deținuți". - Păi cum, în democrație, Jugoslavia există cenzura corespondenței?!. Bietul Cocora! Dacă, în loc să protesteze contra mizeriei morale și materiale din Jugoslavia, s'ar fi agu-

[illegible]

* BELGRAD. Societatea pompierilor din Ovcea - comună românească în fața Belgradului, peste Dunăre - își serbează în primăvara aceasta 50 de ani de existență. Satul mai are o societate culturală "Stegua", și cor. -

- Asoc. Elvezo-română a organizat la 7 Ianuarie, cazi anii trecuți, o masă comună, sut îngrădita d-lui Suter. Meslele au fost impodobite cu panglici românești și flori. S'au cântatarii și pantece populare românești, melodii italiene, spaniole, germane. N'au lipsit sarbele, ba chiar "perinătă". ("Unirea")

- Comitetul european al căilor ferate a decis suprimarea la trenuri, de la 3 Iunie 1956, a clasei a 3-a.

Intra altele consecințe ale împătritei ocupații a țării au rămas, numai în Austria de sus, după retragerea trupelor, 1.163 de copii nelegitimi, dintre care 996 cu tați americani, 156 ruși, 6 francezi și 5 englezi. Dintre militarii în cauză, numai 22 s'au gădit, în urmă, să contribuie bănește la înțrinerea nefericitelor lor progeneruri.

- Cineva a avut interesanta idee de a expune, unul lângă altul, un tablou de Picasso, un desen al unui copil de 5 ani și un carton cu mazărelele unui cimpanzeu. Dintre 9.600 de persoane invitate să ghicească pe autori, numai 1700 au fost în stare să identifice desenele copilului și doar 6 au reușit să distingă opera lui Picasso de a cimpanzeului...

* TORONTO. Comunicat.

* CLEVELAND. Duminică 11 Martie. A avut loc cununia inginerului Nae Smărandescu, româneștean, cu d-ra Elena Filimon din Youngstown. Felicitări...

- In sud-estul Europei se mai găsește Nemți: în Ungaria, 250.000; România 414.000 (180.000 în Transilvania, 210.000 în Banat, 4.000 în Bucovina, 20.000 în Sătmăr); în Jugoslavia, 30.000; în Slovacia, 20.000. (Donauschw. Rundschau)

Azi am văzut infiripată, ființa ploii mlădioase:
Avea o haină cenușie și fognitoarea de pășe.

Si de inele fara numar ii erau mainile bogate,
Si le scotea, pe fiecare, si le zvarlea pe lac, pe toate.
Lunga razeare prin gradina, breasa posnina de-atata orol!
Si rasturna cu poala rochiilor pe bradac, preaspetele flori.
In una strabatand orasul, sub mana-i geamurile toate
Sunt gogorile de apa tura in mii de harfe prasinbate.

Si'n toate inimile noastre, pe rând, trecând ca un paharnic
Turna ca'n cupe fără număr, dintr'insul, plansu-i cel zadarnic

Credem însă că unii vorbesc de un comunist. Dacă am fi mai organizați, lipsa de informație a dus la o situație deosebit de liberă ar fi mers la Afecare dintre distingiși delegați, indicând o presiune a elementului românesc. Complet documentat asupra timpului opresiunii a elementului românesc în ecia. Așa, niciunul dintre ei, afară de d-l Gherman... habar n'a avut de mplea, tragedie a suferit de marea de oameni învârtită care se pretinde totu plină, tragedie a suferit de marea de oameni învârtită care se pretinde totu

duplămi trăsături, stegărit a libertății! Fără nicio rugine, stegărit a libertății!

«&& Felicitând din tot sufletul, pentru exemplul minunat pe care ni-l dă» VOCEA LIBERTĂȚII grecești, îndu-tea dreptului la viață liberă a Romanilor din Grecia, la căsătoria activată «este o bucurie și o mândrie a re le împărtășim cu toți» (21) - d-na Ilana Isărescu von Hohenzollern de păreră că noi, Românii refugiați, «trebuie să oprim în persoana noastră de virtute întreținut în mun românească pentru a-l face iubit, respectat», «to Gana însă o femeie sur 50 de ani și cu o droaie de copii să lăsa bărbatul și nu se jămăia, chiar în fața lor, să se arate cu alte «piroști» pe cap, ne e greu să voim oprimându-se «aci vestita cumință, sau «virtute» a femeii române».

foșt. Dacă d-l Demetrio la fel ca și comunistii nu ne mai scoteau din ban-
diti și legionari, asta nu însemnează că este așa cum ziceau ei. Noi nu sun-
tem altceva decât Români, și suntem legionari, și suntem contra comunistilor care ne
să pentru eliberarea patriei noastre. Orice abateri care s'a făcut dela
distrag. Tara și neamul nostru, noi ne-am luptat pe toate
acestea în luptă, în putință. Nu pentru că ne este rușine de legiune, nu
după ce ne-a fost în putință. Nu pentru că nu suntem legionari, ci o facem din
respect față de adevăr.

Cecea vă scriu este în numele nostru al celor patru; nu vă putem
scrie tot, deoarece corespondența este limitată, așa că ne împartim între
noi răspunsurile. Noi stăm în călău și coridoare diferite, însă orice scri-
mă primim o citim cu totii, fiindcă putem comunica între noi în privința
regimului, vă putem spune că compătim pe cei din Trieste, fiindcă aici e mai
confortabil, în plus suntem scutiți de iktrigi și provocările agenților
comunisti.

G. - Statele Unite: Am primit "Glasul patriei". Ce mai glas fals! Eu, care
am fugit de acolo destul de recent, îmi dau seama căte minciuni pot spune spu-
ne acest glas comunist. Vorbeste de alegerile de odinioară. Nu pot spune că
nu au dreptate într-o anumită măsură, dar ce-au fost alegerile sub ei? Și
eu am votat de câteva ori. Căci gălăgie n'a trebuit să fac până să fiu tra-
să pe listele electorale! Căci morții n'am văzut eu pe acești oameni, căci
vii dispăruți. Inșuș scurul meu, care murise în America prin 1929, voi să căi
vii dispăruți. Inșuș scurul meu, care murise în Republica Populară de unde se
vine astăzi Glasul minciunilor. Noi în țară ne vom întoarce numai în momentul
când se vor face alegeri libere. Încoștălenții care se întorc acum în țară
trădând astăzi interesele neamului românesc, vor regreta curând pasul făcut.
A căzut al Stalin de pe piedestal, dar niște biete oi zăpăcite.

G. - Austria: "Glasul" minciunii îmi vine cu multă punctualitate: or fi cre-
zând că anul de exil ne-au timpit în așa hal încât să cădem în mrejele lor
de arginente, pentru copii sau neamul nostru, peșă mie de caprele ce țepăie
fel ca înaintea, sau ca după Solomon ori Șegalia Avram clăpăne din făruri
ră pline pe mese încărcate, când mai că-mea îmi scrie că n'are pe mână și
cum crede cretinul că, în nr. 12, sustine sus și tare că n'a văzut nici în
America nici în toată Europa victime încărcate ca... în RPR, că o să mă con-
vingă cu așa tampenie să mă întorc acasă?... La fel de bufonă garanția nea-
murilor pentru noi: cine garantează pentru cine? Probabil că ne garantăm
reciproc că nu mai vedem lumina soarelui, asta da!

R. - Suedia: Spionul Lohovary, care și-a vândut sufletul pentru câteva ko-
roane, plângă, se zbate și luptă cu toată puterea să rămână pe loc, pe moti-
vil că, dacă-l expulzează în țară, e pierdut, îl omorâ, și preferă să-l omo-
re aici decât acolo unde-l cheamă "Glasul patriei". Dintre toți refugiații,
doar "baronul" George Serdici s'a găsit să-i ia apărare, ca să nu-l expulze-
ze. Au fost prieteni buni, s'au pupat în bot ani în șir... Am să vă fac o as-
pră imputare: lăsați regele în pace, nu-l mai luați în balon. Lăsați-l să-și
vadă de gospodărie și de bostan, pentru că fiind o în toată puterea trebuie
să se coupe cu ceva. Când au venit Rușii, era încă destul de crud și totuși
a dat dovadă de multă agerime și abilitate: în ziarul "Figaro" el descrie
cum l-au angustat cum a adăugat, arăstă și dat pe mâna Rușilor pe mare-
șalul Andreșcu, era prea tânăr și prea crud ca să gândească că bătrânul
mareșal duce o luptă pe viață și pe moarte să-l apere tronul, viața și meda-
liile. Medalia "Lenin" i s'a oferit pe merit adevărat...

Z. - Austria: Sper că pe ziua de 10 Mai, la ora 10,50 puteți asculta la ra-
dio slujba noastră, emisă din Domul din Salzburg; dar mult mai sublimă de-
tă, pe de la Viena, o să avem corul maestrului Messner, care în timpul fes-
tărilor din Salzburg, în fiecare an are cel puțin trei puncte, printre
marii muzicieni ai lumii.

B. - Canada: În întreaga Americă a făcut foarte bună impresie înscenarea
la N.Y. la televiziune a loviturii la legăția comunistă din Berna. "Comi-
tatul Vigilanț" a scos un ziar în română, "România", dar văd că oamenii cel-
primesc îl aruncă la coș cu hartii. Românii, vechi și noi imigranți, nu a-
grează acest așa zis Comitet Național, cer o adevărată reprezentanță na-
țională democratică, făcută ca nu avem în țară un adevărat Comitet Național
care să ne reprezinte. Exilul și neamul, înșuș, Astăzi am primit o veș-
tare că în scurt timp vom primi în țară de mult de noi așteptați și de poți-
lipă. Legiunea și exilul românesc de această parhizie anticomunistă, ce de
vreo 5 ani de zile apără cauza națională.

A. - Franța: Am din două în două case veri și verișoare, cuscări și cuscări
pană în Pășău, până hăt departe de Biserica Domnească al de San Nicaoră!
De la Mânăstire și fantana lui Manole drumul e peste muștele până la moșia
Mușatești. Încă alt mușcel și iată-ne la Domnești și, călare sau în trăsătură,
nu e chiar așa departe până la Câmpulung. Pe Argeș în jos, pe Vâlcan în sus,
pe Brădet și Raul Domnești, îmi cresc firi, și oameni de treabă or fi chiar
pe vremuri de răstărie, ca aceste de ne-a călărit Negoiul, surfețele noas-

tre și amara lor viață. Am suportat două războaie, și ce-am avut de văzut
după aceste isprăvi? Cei mici și mai umiliți, Javrele streine ca onidele
pe potolă, îndemna în luptă cu sărăcia și tuberculoză. Comuții și afaceri,
dar au statit și interese personale; ocolă pe tuberculoză. Comuții și afaceri,
dăci viitoare. Responsabili sau complici în au eșecuri, pușcă, Carol, Poala și al
se răsvrătește, sau se năma suferință și bucurie de bine și rău, de
ce n'a doare, înșuș, unde nu vine nici de sperați? Lupta e în condiții mate-
reavim îndezăbăbi, exaltați și un fel de lipsă de manieră, lipsă de tact, și
de mac sub arăta soarelui. Să văd ce am lăsat: lanuri de grâu cu guri roșii
boii, caii mărui și soareli. La greu, umiliți și îndurătorii noștri prigini-
ci la noi? Modest, ciobănescul călpe. Unde s'a mai pomenit pe lumă, peale
la. Atipind sub poduri, călitate pe sub ramuri de răchită, ocolina leneșă a po-
toată morii, la povarnă, zăbăvii pe sub punți înguste. Voinice la po-
fetelor și la nevestelor, căzărătură. Scobind bădă sub șilip, pentru scaldă
lor. Mici babele satului, mici flăcăii dragului n'aveau au ce să vadă. La noi
primăvară se anunța prin miros de ghicoci. E înflorită au ce să vadă. La noi
gaură! Crapă muguri în parcuri. Mici, e miros de carbon, iar pe câmpuri, de

APRIL de Elena Văcărescu
Trecu. Nu trebuia în cale
Să-1 ies cu pași govători;
Dar casa mi s'afia în drumu-
și-aveam atunci în mână flori.
Vorbi. La glăsuirea-i poate
Să nu mă turbur trebuia;

De Elena Văcărescu
Dar zorile-mi umpleau fereastra,
April în coșu se iva.
El mă iubi și trebuia
Să nu mă vreau aștept de fel;
Dar mâine-April se va întoarce
Și ceru-i negru fără el.

Ed. Publicând în INSURTE MARGARITE un fel de interviu cu d-l N.P. Com-
nane, d-l "prof. dr." I.G. Dimitriu se arată foarte bucuros de atenția Excelen-
ței Sale, un om cu multă dragoste pentru neam și țară. Excelența sa arată
știința națională printre compatrioți; iar, întors în țară, să se înști-
Odobrescu, Eminescu.

Prezum se știe, a existat pe vremuri un Român care și-a sacrificat în-
treaga viață pentru "trăzirea conștiinței naționale", inspirându-se tocmai
de la marii noștri premergători, și se cheamă Corneliu Codreanu. Precum se știe,
Excelența sa N.P. Comnane a făcut parte din guvernul care a asasinat pe a-
cel Corneliu Codreanu. Precum se știe, d-l "prof. dr." I.G. Dimitriu, cel care se
arată astăzi așa de mișcat de atenția Excelenței Sale, a făcut parte din
falanga de luptători a aceluiaș Corneliu Codreanu. Acest din urmă "amănt" e
poate cel mai respingător în toată chestiunea: ocoli, dacă patriotismul de
vorbe e grațuit și abundă și pe buzul unui Carol sau Calinescu, - dela cel
ce-au pretins a fi înțeleși și urmați svăncirile uragiei inimii a lui Corne-
liu Codreanu eram în drept să ne așteptăm la atitudinile de mai multă dem-
nitate!

De altfel, d-l "profesor doctor" în afară de patriotismul asasinilor de
patrioți, a mai desoperit și alte ciudățenii, căroră cu aceeași dărmărie le
face loc în revista care, după frumusețea număr urupat, ar vrea să pară seri-
oasă. Astfel, la p.14 (aceleași număr), citim niște versuri a căror publicare
numai probabila intenție de a mai înveseli olecșii cititorilor de skrbitorile
Orchestrai nu poate oarecum justifica: "Pe vară de faină muncă /luoca
căstelu'n vîi...". Mai departe e vorba de niște "...valuri /Ce spumegă spre
deal...". - Pusă că culturalizeze în acest fel exilul, revistei îl oferim și
noi acum să publice de Paști, cu aceeași intenție generoasă, cunoscuta "po-
zie", de acelaș gen literar-umoristic, inspirată din blăscălia populară:
"Pe o cale lungă scurtă, se ducea un om venind"...

Ed. Disperat de falimentul campaniei de repatriere și ne mai stîm cu
să momească pe refugiați, doar-doar o mai prinde pe vîrădu în plasă, gu-
să momească pe refugiați, doar-doar o mai prinde pe vîrădu în plasă, gu-
vernul din București a îmbrumțat din arsenalul cu intenții magnetice al
vermii din București a îmbrumțat din arsenalul cu intenții magnetice al
lui Sima încoș un procedeu: trăsău cu grade! Șeșu din Păcură amună, la
lui Sima încoș un procedeu: trăsău cu grade! Șeșu din Păcură amună, la
10 Martie, înaintarea lt.colonelului Balușcu, din Cîmpulung, în fața deat să do-
tie", la gradul de colonel. - Impuritate procedeuului nu face decât să
vedească extrema disperare a slugilor dela București; altfel, roadele lui
se cunosc de gata dinainte: din experiența lui Sima...

Ed. Serie BIRG că în România a căzut ploaie și lapoviță. La noi, lăpo-
vița pară că se forma pe sol; în Grecia și Palestina cade gata floată?...

"Bire", și cu lefurile unor reprezentanți cu totul inutili sau chiar dăunători, nu găsește de cuviință ajutorarea unor inițiative de acest fel, care servesc într'adevăr interesele românești de astăzi.-

* BIRE, Paris, 1 April 1956.- Publicația dela Paris poate constitui o antologie cu titlul instructiv: "cum vorbesc și scriu minoritarii din exil". Am mai subliniat alte date aproximative cu oare Teodoziadis folosește limba românească. Iată o perlă din acest număr: înaintarea în grad a renegațului Baulescu a fost decisa de autoritățile reperiste "pentru a adulmeca și pe alți militari în exil". De unde se vede că grecoteiul nu a prins încă diferența, enormă, dintre "ademeni" și "adulmeca". Pe ce mâini se află biata gazetărie românească în emigranță!- Din același număr aflăm că Fundația regală dela Paris l-a invitat să țină o conferință despre "democrațiile populare" pe get-begetul, pur sânge, Joseph Berkowitz, care la un moment dat a exclamat, luând în batjocură gramatica: "Poate oare continua să viețuiască asemenea forme hibride de Stat?". Nu poate, nene, cel mult pot: când ai în exil asemenea adversari agramați și o colecție de analfabeți, ca redactorii dela -pardon!- "Bire".-

Adrian Popa

&&. Intr'o "Doină", publicată din neatenție în GLASUL minciunii, poetul Tudor Arghezi infierează urit pe ocupanții țării și umeltele lor, cari

Fi țes țării, pe gherghef,
Fire'n jur, ca de siței,
Să ne sugă, ca pe muște,
Când se țin să nu ne'puste.
Toți păianjenii domnești
Stau la pandă'n București
Și apucă, pe furie,
Cămenii'n păienjenie,
Făcuți ghem, pe dedesubt,
Și-i păstrează pentru supt,
Iar păianjenul mai mare
Stă în mijloc, ca'ptr'un soare

De mătase,
Coase firul și-l descoase
Și-l asează, să se joace,
Mai încolo, mai încoace,
Îl înnoadă, îl desnoadă,
Împletit tot pe-altă pradă,
Ca să prindă, cu năvodul,
Înăuntrul lui norodul.
Poate nici nu te-ai gândit
Că un băț doar, de chibrit,
Ar da foc într'o clipită,
La mătasea împletită"

încheie marele poet, arătând cât de subredă e sandramaua "împletită" la București: doar un chibrit al revoltei, sau al războiului, - și totul s'ar prăbuși de parcă n'ar fi fost nicicând: inclusiv "păianjenul cel mare" de la Moscova.-

CRISTOS A INVIAT !

S t a m p e

Riduz. 50% riterim. Art. 36
convenz. Post. paragr. 3 e 4.-

GERMANIA
Düsseldorfer Nachrichten
Fremdenverkehr. 179 / I
REV. Emission VASIOSCHI

Mittente:
V A T R A
(Vla. C. Morin, 6)
ROMA